

Meijering strooit armenvol noten

door Ralph Degens

AMSTERDAM – Chiel Meijering heeft zichzelf als muzikale grappenmaker overtroffen in zijn tweedelige compositie voor twee piano's 'Gedoogzone' die hij voor het 100-jarig Concertgebouw schreef.

De titel heeft, als gebruikelijk bij hem, niets met de inhoud te maken. Maar hij geeft er dit maal wel een verklaring bij. Gedoogzone (het afgebakende tippelterrein in een grote stad) staat bij hem voor 'de gedachte hoe ver je kunt gaan in het je laten beïnvloeden door anderen: waar ligt de grens, wat gedoog je'. Dan noemt hij een paar stijlkenmerken van eigentijdse componisten die zijn stuk wel en niet (zouden) hebben beïnvloed. Op het eerste gezicht een handige zet tegen de soort van kritiek die zo graag misprijzend op 'invloeden' in nieuwe composities wijzen. Maar het hoort allemaal bij de practical joke die deze baldadige, provocerende compositie in wezen is. Waarin met handen- en armenvol noten de geluidsgrens en de snelheidslimiet aanhoudend worden overschreden, maar waarbij Meijering keurig binnen de grenzen van zijn eigen gedoogzone blijft.

Het duo Wyneke Jordan/Leo van Doeselaar, dat met dergelijke hardhandige stukken wel raad weet, zou het het best voor een eclatante toegift kunnen gebruiken. Nu was het één van de vier wereldpremières

waarmee vrijdagavond in de Kleine Zaal de honderste verjaardag van het Concertgebouw werd gevierd. Hans Kox droeg daarin bij met 'Vier études voor contrabassolo'. Deze korte études zijn geschreven op verzoek van Guibert Vrijens, bassist van het Concertgebouworkest. Een bassist wil ook wel eens wat; maar zoals velen vóór hen, hadden deze componist en solist de bruikbaarheid van het instrument voor een solo-optreden overschat.

Otto Ketting componeerde voor de gelegenheid een tweedelig Piano-trio waarvan het laatste deel ritmisch zo ingewikkeld is dat er een dirigent aan te pas moet komen; althans dat leek bij deze eerste uitvoering door het Guarneri Trio (Daniële Dechenne, Eeva Koskinen, Jean Decroos) noodzakelijk. Ketting zelfde klaarde het vreemdogende karwei, wat niet voorkwam dat het eerste deel compositorisch toch een betere indruk maakte. Bijzonder sfeervol is daarin het aandeel van de piano die met een mooi doorzingende bijna steeds eenstemmige partij een gelijkwaardige partner is voor de strijkers in een als geïmproviseerd driestemmig discours.

Geïmproviseerd, althans niet op duidelijk herkenbare vormschema's gebouwd, klinken de meeste composities van Tristan Keuris. Daarop maakt zijn klarinetkwintet (de vierde première van deze avond) geen uitzondering, ondanks de fraaie afronding in het laatste deel waar Keuris teruggrijpt naar het begin van het werk. Een mooi stemmig begin, waarin de bijna solistisch behandelde klarinetpartij wordt gebed in een zilverachtig web van strijkersflageoletten.

Dat eerste deel 'Lamento' zette al direct de romantische toon voor het hele werk, dat volgens Keuris de kleur van de herfst heeft. Die wordt mede bepaald door het timbre van de lage A-klarinet die hij in plaats van de gebruikelijke Bes-klarinet koos. George Pieterse en het Orlando-kwartet hielden de verzadigde vaak fluwelige sonoriteit van dit werk van begin tot eind in een naadloos sluitend samenspel prachtig vol. Zij spelen het ook op donderdag 26 en zaterdag 28 januari in de serie Concertgebouw Kamermuziek.

Uitzending op radio 4 (NCRV) op 7 en 14 februari, 23.10 uur.

(Advertentie)

**Wegens groot succes 3 extra voorstellingen van
MAHAGONNY**

Stichting Brecht Bedrijven/Ned. Slaapkamerkoor/54 medewerkers
woensdag 25 - donderdag 26 - vrijdag 27 januari

DE KLEINE KOMEDIE Amstel 56 - tel. 020-240534